

Споменъ

Единъ споменъ сърдцето ми гали,
единъ споменъ отъ наштъ поля —
тамъ блестятъ водопади отъ залъзъ
и огръватъ далечни села.

А капчугътъ на старата кжица
разговаря сега съ пролътъта,
нацвѣтълитъ круши изпущатъ
упоителенъ димъ отъ цвѣтя.

Отъ полето лъхти сѣнокоса,
изъ ливадитъ пѣсни звучатъ —
единъ щъркелъ въ небето се носи
и лжчитъ по клюна блестятъ.

Пада нощъ, и дими въ тишината
на дърветата бѣлия димъ —
като пжтъ къмъ небето, рѣката
е проточила златни води.

А до портата майка убита
слуша залъза въ своята душа —
пада златна роса отъ звездитъ
и блести върху нейния шалъ...

Тоя споменъ сърдцето ми гали,
тоя споменъ ме връща натамъ —
дето майка ми, въ златния залъзъ,
ме очаква всрѣдъ наштъ жита...